

אנחנו עוד נפתיע בבלגריה, אני מכיר את הקבוצה שלי, פשוט צריך לקחת את השוט כשהולכים אליהם. אני עוד אופטימי, אתה תראה." ברוך משה, אחראי מחלקת הכדורסל של מכבי ת"א, ניסה לנצל את הצעתו של פרידריך גיטשה הגרמני לשימוש מוש אישי. הוא הציע את השוט רק כדי ללמד לקח לשחקני הכדורסל של מכבי תל-אביב. האישי אליו היתה מכוונת ההצעה היה יהושע רוזין, המאמן הוותיק.

גורלו של יהושע רוזין לא עורר קנאה בימים אלה. המאמן, שלקראת מסע הקבוצה לבלגריה השבוע, צריך היה לגבש לו סגל מוצק מבחינה מקצועית וחברתית, עמד אין אונים מול ההתמטטות המאיימת על הקבוצה בגלל הפסד המפתיע ליריבה הניצחית שלה, הפועל תל-אביב.

קבוצת הכדורסל של מכבי תל-אביב ידועה מזה שנים רבות כקבוצה הטובה ביותר במדינה, כמעט אלופה כרונית. לה פועל, לעומת זאת, קבוצה צעירה שבשנים האחרונות החלה מאימת רצינות על הוואר הבלתי מעורער של מכבי תל-אביב. שחקני מכבי סמכו בחדשים האחרונים יותר מדי על נסיונם. הם הבליוט זל-זול ללא תקדים באימונים הסדירים של הקבוצה. אצל רובם האמתלא היתה לימודים, האחרים נעדרו ללא סיבה.

נזלת אינה מחלה. המשחק שהתקיים ביום שישי על מגרשה של הפועל בצפון תל-אביב, לא הצדיק את ההתענינות שעורר קודם. היו שתלו את הקולר בקור העז ששרר במגרש והיו טועני כי קשה כבר לשחק כשנסיעה תלויה ועומדת. את הסיבה האמיתית נתן המאמן רוזין: "הם פשוט לא התאמצו. נתחום כהרמינג, למשל, טען שהוא חולה, אלא שאצלנו נזלת אינה עדיין מחלה נוראה כל כך שמצדיקה משחק כמו שהוא שיתק."

באשר לפועל, הרי הגיע להם לנצח בגלל סיבה אחת לפחות. אם הם לא היו טובים יותר מאיתנו — הרי לפחות היו נמי רצים יותר וזה הספיק בשביל מכבי." **נבואה מנחמת.** השחקנים עצמם התמרמרו על המאמן. סיפר ראש-הקבוצה וכוכבה מזה שנים רבות, אברהם שניאור: "ראשית שיהיה ברור שלא היינו צריכים להפסיד; אנחנו יותר טובים מהם. את זה אני יכול להגיד בלי שמץ של יוהרה."

גיבור מישחק השבוע מתאר את הרגעים הדרמטיים של הניצחון "ניצחתי את רדניצקי!"

— מאת שייע גלזר —

חשבתי שאני בחתונה. מאותו רגע שכחתי שעליתי פצוע לשחק, המאמן העביר אותי לשחק כחלוץ מרכזי והתחלנו ללחוץ על הויגוסלבים.

התקפנו עד סוף המחצית. בהפסקה חשבנו שיתכן שהפעם נצא בכבוד. גם אז, למרות היתרון, לא חשבנו שנוצח. מפני שהיו כבר קבוצות שהפסידו עם פור יותר גדול. המאמן יעץ לנו לשמור על הכוחות מפני שהוצאנו כבר הרבה והויגוסלבים ידועים כשחקנים עם הרבה אור.

ואמנם ברבע השעה הראשונה של המחצית השנייה, כמעט ולא ראינו כדור. הם שלטו עלינו חזק וכל רגע היה נדמה שאורטרטו, הם משיים. אבל בדקה ה-64, קיבלתי מגולדשטיין כדור לפינה של רחבת ה-16. השתלטתי עליו, למרות שהייתי עם הגב לשער, עברתי מגן אחד, ראיתי שהשוער

היו שם כאלה שזכרו אותי מהמשחק בסקופיה ב-1953.

אחרי המשחק, בארוחת-ערב חגיגית שהיתה לנו איתם במלון הירקון, ובראינות ברדיו, הם אמרו שאז, במשחק בסקופיה כש-הפסדנו 1:0, הייתי יותר טוב. איפה, זה לא נכון. עמדתי אז כמו גולם ולא ידעתי מה לעשות. תשאלו את צייקובסקי, הוא שיחק אז נגדנו וזכר את זה.

הספקנו לפני המשחק עוד לראות קצת משחק בין ותיקי הפועל לבין אמנו כסית, וזה היה כמו מיקימאזו לפני הסרט. ואחרי זה עלינו לשחק. אם מישוה יגיד לכם שחשבנו על נצחון, אז הוא משקר. רצינו לזאת בכבוד. מכבי תל-אביב הוכיחה תמיד

ת גידו בעצמכם אם אתם לא טובים! כשאני מכניס גול לקבוצה ישראלית, אתם אומרים מלה טובה אחת או שתיים. כשאנחנו מפסידים משחק בארץ, אתם כבר אומרים שבכלל לא היינו אף פעם כדורגל לגנים. אבל בא רק משחק קטן אחד, נגד קבוצה זרה, ואני מכניס שני גולים מזורפתים, וכבר עושים ממני אלוהים או משה רבנו.

אבל כנראה שככה זה. כי ככה זה היה גם כשהתחלתי את הקריירה שלי. וגם אז זה היה דחקא נגד הויגוסלבים. זה היה ב-1949, במשחקים נגד יוגוסלביה במסגרת ה'גביע העולמי'. במשחק הראשון, שבו עוד לא שחקתי, הפסידו לויגוסלבים 6:0. במשחק השני, שהיה באיזטדיון המכביה בתל-אביב, לא ידעו בכלל אם אני אשחק. לא החליטו את מי לשים חלוץ מרכזי, אותי או את אחי. אבל היה מומחה כדורגל אמיתי אחד, נמש שמו, שאמר לשים אותי. לקהל בארץ לא היה חשוב או כמה נפסיד, רק שלא נפסיד על האפס. אז יוגוסלביה היתה אחת ממעצמות הכדורגל בעולם, והקהל רצה לראות איך מכניסים להם לפחות גול אחד בארץ.

★ ★ ★

איך בשביל הויגוסלבים

אי הכנסתי שניים. אמנם הפסדנו בתוצאה 5:2, אבל זאת כבר היתה תוצאה של כבוד. מעניין שההיסטוריה חוזרת. גם ה'שבת, במשחק נגד הקבוצה הויגוסלבית ראדניצקי, לא ידעו אם אשחק או לא. ה'ייתי פצוע בברך מזה שבועיים. אבל ה'יות ואני אוהב כדורגל, ובמיוחד משחקים נגד קבוצות זרות, לא חסכתי, כמו שאומרים, זיעה ומאמץ ועליתי למשחק.

הרופאים אמרו לי, שברך זה מקום מסור, כך, וידעתי איזה אחריות יש לי בשבילה. אבל זה היה במשחק ייחודי שאפשר להתחלק באמצע, או לקחת על עצמי את האחריות. אבל גיליתי תרופה שהרופאים בטח

את הגול השני לשוער. של הקבוצה הויגוסלבית ראדניצקי, מעל הרגל של המגן. בתמונה רואים את הידיים הארוכות של השוער הויגוסלבי בעל הקומה הענקית, וידיניץ, אבל הכדור הספיק להכנס לשער.

אני מכניס

עוד מספיק לצאת ובעטתי תוך כדי נפילה. בדרך לאדמה ראיתי כבר שהרשת זזה וידעתי תי שזה גול. אבל החברה ראו שנשכבתי וחשבו שבטח אני חושב על משהו אחר, אז כולם התנפלו עלי, לא נתנו לנשום, וה'דיעו שהכנסתי את השני. רציתי לתת להם את ההנאה ואמרתי: "מה, באמת?"

תיכף אחרי זה באה התקפה שלישיית מסרתי לנחמיאס מצד שמאל והוא החזיר לי, על ידי התפרצות מסחררת. המגינים פחדו שהנה בא הגול השלישי ורצו אלי, גם השוער יצא. ראיתי שעוד מעט יהיה מכולנו סנדביץ אחד וזוהי הציידה. הבק פגע בשוער שלהם, שניהם נשכבו על הארץ, ואני נשארתי בצד.

הקהל השתגע. כל הזמן שמעתי צעקות: "שייע! שייע!" שיצאו לי כבר מהאף. כש'נגמר המשחק לא יכולתי ללכת. הרימו אר'תי על הידיים עד ששכחתי איפה אני ואיפה המכונית שצריכה לקחת אותי למועדון. ה'קהל היה בטח סוחב אותי עד מוגרבי, לולא אוהד אחד, אלדו שמו, שהראה לי את הדרך למכונית שלו. כמעט ששברו לו אותה מ'רוב דפיקות.

עכשיו, לאיפה שאני הולך בעיר מתגפ'לים עלי ללחוץ לי את היד ולהגיד: מול'טוב! — כאילו שגולד לי בן שני.

ניצחנו אמנם 2:0. אבל זה לא אומר שהם קבוצה חלשה. אני אומר, שאילו באר'תו משחק שהם שיתקו בשבת הם היו מכניסים כמה גולים היו אומרים שהם נה'זרים, אבל בעד זה שאנחנו הכנסנו, מול'זלים בהם. אני מקוה שעכשיו הקהל ידע להעריך את הספורטאים בארץ, ולא יגידו תמיד לפני המשחק: כמה תקבלו? אלא: כמה תתנו?

בפגישות נגד קבוצות זרות שהיא שוכחת את צורת המשחקים שלה בליגה ומשחקת טוב יותר, כמו משחקים כדורגל נ'כן.

השחקנים הישראליים מכירים אותנו יותר מדי, ואם לא הולך להם ברגליים, משחקים בידיים, העיקר משחקים. הויגוסלבים משח'קים אמנם בלי ידיים, אבל זה כדורגל אמ'יתי. כבר ב-20 הדקות הראשונות של ה'משחק, הם התחילו להתקיף בלי שום הפסקה את השער של בנדוריי, אלא שכל ההתקפות שלהם התנפצו אל חומת ההגנה שלנו, ש'נעזרה במורדוכוביץ' מהפועל רמת-גן ובגד'עון טיש מהפועל תל-אביב.

למה לקחנו שני עוזרים את מורדוכוביץ' לקחנו מפני שכל השמות של השחקנים ה'ויגוסלבים נגמרים באיץ, או רצינו לפחות שחקן אחד שיבלבל אותם עם שם של איץ' בסוף. טיש הוא סתם שחקן טוב ולפי ה'משחק האחרון שלו, יש לו מקום בטוח ב'מכבי תל-אביב.

★ ★ ★

גול תוך כדי נפילה

אם לומר את האמת, ב-25 הרגעים הרא'שונים כמעט שלא שיחקתי. קודם כל, ה'משחק המהיר של הויגוסלבים לא איפשר למקשרים שלנו לשלוח לי כדורים. תוך מזה הברך כאבה לי, והייתי בטוח כי בין כה וכה נפסיד. בדקה ה-27 חל המפנה הגורלי. לא הצליח להשיג אותו והכדור נחשב כבר לכדור אבוד בשבילנו. נתתי שחג והש'תלשתי על הכדור. על ידי הטעית גוף בעטתי פגו אל השער. השוער לא יכול היה אפילו לזרו. הקהל השתגע. עלי התנפלו כל השחקנים ומילאו אותי בנושיות עד ש'

השוער וידיניץ' (מימין) הולך להוציא את הכדור מתוך הרשת בעוד שאני שוכב על הארץ, כשכל שחקני מכבי תל-אביב מתנפלים עלי כדי

השוער הוציא

עוד לא יודעים אותה: אחרי הגול הראשון עברו כל הכאבים.

לפני המשחק התאספנו ואכלנו ארוחת צהרים ביחד, לקחנו את חליפות החורף הכחור לתליכתנו שקיבלנו לפני שנה באנגליה וששכבו במחסן מבלי שנלגש אותן, מפני שהן לא לפי התלבושת הרשמית של מכבי, והלכנו לשחק פוטבול נגד ראדניצקי.

יתכן שהשם הזה קצת משונה בשבילכם. אבל ביוגוסלביה זו קבוצה ידועה. צייקוב'סקי סיפר לנו עוד לפני שבועיים, שהם מה'טובים בליגה הויגוסלבית ולפני שנה תפסו שם את המקום השלישי. למרות שכל ה'השחקנים של קבוצה זו הם די צעירים,

הטעות החמורה מצד המאמן היתה שהוציא את נתחום (תני) כהרמינג וזוה הוציא גם את האישי היחיד המסוגל לקחת כדורים מהקרב. במקומו הוא הכניס את יצחק אמר'ואתי. במשך שלוש הדקות ששיחקתי הם ניצלו שלושה כדורים שירדו מהקרב וה'פכו אותם לשלושה סלים. באותו פרק זמן היה להם כבר יתרון של 12 סלים, מבלי שיהיה אצלנו שחקן שיוכל להרגיע את החברה.

"אבל אין דבר," הוסיף שניאור, "אם ניפגש בגמר הגביע עם הפועל תל-אביב אחרי בולגריה, נוכל להוכיח שאנחנו אמנם מושקיים יותר טוב. זאת רק נבואה, אבל גם לפני המשחק עם הפולנים ניבאתי שני'צח אותם, וגם אז צחקו ממני."